

א. ארבעה אבות פרק ראשון בבא קמא ח.

ה"ג א"י ואדי בשלם היתה לו עידית ומכרה הא דשויא בנינוית
דידיה בעידית דעלמא הא דלא שויא ב'ו' והא דקאמר
ואדי ואדי כגון שלם היתה לו עידית ומכרה ו' ולא צעי למימר
דמרווייהו מיירי שלם היה לו כלל דא"כ הווא דמיירי דשויא בנינוית

*עידית וזיבורית נוק
 וכתובת אשה זיבור
 בינונית וזיבורית נוקין
 אשה זיבורית וא
 תעשה בינונית שלא
 תעשה זיבורית

בְּעִידֵית וּבַעַל חוּב
קִתְּנִי מִיְּהָא מְצִיעָא
ב"ח בְּבִינוּנִית וּכְתוּבָת
מִזְרַת בְּשָׁלוֹ הֵן שְׁמִין
בְּעִידֵית וִידָחָה ב"ח
עֲסָקִינָּה בְּכֻנָּה שְׁהִיתָה
חֲסָדָא כְּנֻנָּה שְׁהִיתָה

אֵין לוֹ גוֹבֵה מִשְׁלֹפְנוֹ
מִכֵּן לְאֶחָד הַיָּבִי
חַת הַשָּׁמַיִם לְשִׁלְשָׁה
הוּא קִדִּים אִמְרַת כּוֹלֵן
מִמִּכְרֵן לְאֶחָד מִיִּבְעִיָּא
רַח וְזֶה וּמִ"שׁ שְׁלִישָׁה
הַנִּחְתִּי לְךָ מִקּוֹם

לְהוֹצִיא פָּחוֹת שִׁבְעָלָיִם. וְאֵת
אֶפֶי פָּחוֹת שִׁבְעָלָיִם
מֵיטֵב הוּא כְּדָאֵמֵר לְעִיל כֹּל מִיֵּל
מֵיטֵב הוּא וְי"ל כֶּשֶׁמֶן מֵוֹצֵא כֹלִים דְּרָכוּ
לְהוֹצִיא הַגִּרְעוֹת וְכֶשֶׁמֶן מֵוֹצֵא קִרְקַע נִמִּי
דְּרָכוּ לְהוֹצִיא צִיּוֹרֵי מַיִם וְנֵאֵר הַדְּלָכָה
דְּשִׁלּוֹ הָאֵין שְׁמִין דְּהִכִּי אֵת לֹאִי לְרַח
נִכְסָנוֹת (דף ק"ה):

[illegible]

ואין יזכר בשטר המכר מי לקח ראשון: אלא בזה אחר זה. בג' ימים: לימא. האי לוקח אחד: הנחתי לך מקום לגבות. כי היכי דנילו כולו בחד ויצורית: שלקח עידים באחרונה. דניחא ליה למינח להו כדניייהו ולא לילוי בחד עידית: ליגבו מעידים. כלומר מעידים שנשארה בת חורין בב' הלוקחות והוטל שיעבדן עליה: ואי לא מהדנא כשטרא דיזיבורים (למחר). כי היכי דתדירו למיגבא מייניה דלין פרעין מנכסין משועבדים במוסר שיש בני חורין: אי כפי דמשום האי טעמא הוא:

אי שתקת בו ואי לא מהדרנא שמרא דייבורית למהריה. אע"ג דמפקיע כמה אבל ב"ח לא מצי למימר דלישקול בייבורית מנעם מייבורית אמה רוצה ליתן לי לכך לא פריך בסמוד אלא מנאקין

(א) ס"א רב אשי אמר.
(ב) רש"י (ג) ג"א חדי ואדי
בספתיה לו עריות ומכרה
ועוין וס"א וגי ר"מ רב כל
שלא היתה לו עריות ומכרה
לא חדי ואדי שלא היתה
לו (ד) עינין (ה) ג"ב
קעה: (ו) (ז) (ח) (ט)
דכוותה פ"ב ע"א.
(י) דנפתליה
(יא) גר מהר"ם לא בני כ"ר
בלא ח"ו ועי' בספר פ"ג
(יב) ג"ל הגזול עזים ק"א.
(יג) ג"מ טו. ד"ב קעה:
ערבין ע"א.

1. בַּחוּץ תַּעֲמֹד וְהָאִישׁ
אֲשֶׁר אֶתָּה נִשֶּׂה בוֹ יוֹצֵא
אֵלֶיךָ אֶת הָעֵבֹט
הַחוּצָה: דְּבָרִים כֹּד יֵא

[א] תוֹרַת דִּים מִן
שִׁדְיָן כֹּהֵן כִּי אֵל
הַרְבֵּאֵם יִי דְבִיעַ שְׁנוֹ
הַשָּׁמַיִם וּמִיִּי בִּינְיָמִן
לֵית לִי דַעְלָא וּבִינְיָמִן
כִּי כִרְשׁ דַּלְמִן בִּתְקוּן
יִמֵּיהּ וְיִכְאֵן יִשְׁרָאֵל
בִּינְיָמִן דַּעְלָתָא יִכְאֵ
חֲשֵׁשׁ וְאוֹמְרוּתָא אֲדֹאֲרִי
חֲשֵׁשׁ קִימְתָּ לָן כְּעֹלָא
וּבִינְיָמִן חֲשֵׁשׁ יִשְׁרָאֵל
[ב] יִשְׁרָאֵל יִכְאֵן
וְיִכְאֵן יִשְׁרָאֵל כִּי כִרְשׁ
בִּתְקוּן יִכְאֵן
לֵית אֲדֹאֲרִי
לִי דְבִיעַ שְׁנוֹ
הַשָּׁמַיִם וּמִיִּי בִּינְיָמִן
הַרְבֵּאֵם יִי דְבִיעַ שְׁנוֹ
הַשָּׁמַיִם וּמִיִּי בִּינְיָמִן

מה דרכו של אדם
להוציא לחוץ. לפרוע,
פחות שבכלים. שמרנו
לא יפרע עדית (גיטין ב.).

כג א מ״י ס״ט מהל' מלוה וזה הלכה ד
קמנ קד טו״ט ח״מ
ס״י קד סעף ד׳
כד ב טו״ט ח״מ ס״י קב
סעף ד׳ ועינן שם
בב״י׃
כה ג מ״י ס״ט מהל' מלוה וזה הלכה א
קמנ קד טו״ט
ס״י קד סעף ד׳
כו ד מ״י ס״ט מהלכות מלוה וזה הלכה ו
קמנ קד טו״ט ח״מ
ס״י קט סעף ג׳׃
כז ה מ״י שם הלכה א
טור שם סעף ד׳׃
כח ו מ״י שם הלכה ו
טור ש״ע שם סעף
ה׳׃

ואי אמת בשלן הן שמין
 תיחשה בינונת דידה
 עידת, וידה לית אלי טובא
 ממנה, וידה על חוב
 זיבורות, ופרקי, גנון
 הדזה ולי ופרקי ומכס,
 ותן אין נפרעין מנכסין
 משוכרין בקום שם
 של חורין וכי. ואמר, הכי
 נמי מיסבאר דהאי
 אחרתהי בינונת זיבורות,
 נוזקין בבנינונת ובעל חוב
 ומכותה בשבטא דחוב
 קשיא אהדין כי, ופשוטה
 איה. וריבא נמי בדברא
 קמפולא דאמי דבר חוב
 חזק על זיבורות שמה
 בחזק תעמוד וכי, ומה
 רבוי שללוה להוציא
 פחות בשכלים, ומה שם
 אומר על חוב דלית
 שלא לעמוד דלת בנינו
 לין, האי אתא דקתני על
 חוב בבנינונת דלית
 רעוב, והאי דקתני על
 חוב זיבורות לית אלי
 חוב

(לאחר[רן] או לשלשה
 ה' זהו לו עדיף בבינונית
 חיבורית, וזכרתי לאחד או
 לשלשה כאחד כולן נכנסו
 תחת העצמים. מבין
 נזקק מן העצמים ולחשוב
 חוב בבינונית ולכתוב
 שם חיבורית. ואקשי
 אסא, נימא הנחת לו
 מקום לגבות ממנו. ופרק'
 נגון שלקע
 באחרונה. והיהנו טעמ'
 זהו בבו כולו מן העצמים
 שלשם דאמ' זהו א'
 שתיקו
 דייניכו, שפיר. ואי לא,
 מהדרנו יחבורת למרה
 ואמנא וכו' הנחתי לפר
 מקום לגבות ממנו
 ושתיקו כולו מ'
 חיבורית. ואקשי איכז